

prijekop kod Osora. Kao da to potvrđuje i ime prijekopa: u XIV vijeku zovu ga spomenici *cavata* (ultra pontem Cavate), a sada se zove *cavanella*. Kašnje je valjda bio zatrpan, a onda opet razkopan. Taj je prolaz u zimsko doba vrlo važan za brodarstvo.

Ladje, koje putuju u Pulu, mogu i uz buru ovuda proći i doći onamo; dočim ladje, koje se drže protivne obale lošinjske, moraju se u vrijeme jake bure zakloniti u luku Maračol na unij-skom otočiću i ondje čekati povoljno vrijeme. U zadnje doba progledala je i pomorska oblast u Trstu, te će se sada *cavanella* razširiti, da bude prolaz moguć i većim ladjama. Sada mogu tuda prolaziti samo t. z. trabakuli (manje ladje sa dva jarbola), pošto se digne most, koji spaja otok creski s lošinjskim.

Prošle zime odronio se je komad brijega usljed morskih struja, koje su osobito jake. Tom prigodom opaziše tragove starinskog prodora, gdje je nadjena i ploča s gornjim nadpisom. To je znak, da je bio prvotni prijekop zatrpan, a kašnje drugi malko dalje napravljen.

Za cijelo da će daljnje izkapanje iznijeti na javu još mnogo vrijednih starina. Danas nebavi se tim poslom nitko u Osoru. Ima samo neki šepavi seljak (za ime ga slučajno nijesam pitao), koji je bio Bolmarčićev radnik, a sada na svoju ruku kopa i — prodaje. Riječani počese u zadnje vrijeme takodjer stvarati arkeologički »muzej«, a pošto kod kuće nenalaze ničega, kupuju što mogu. Zato je nekako doznao rečeni seljak, pak sve što izkopa, nosi na Rijeku. Ja sam od njega takodjer nabavio neke stvarce i poklonio našem muzeju.

(Nastavak sledi.)

D o p i s i.

1. U Korčuli, dne 20 travnja 1884.¹ — Veleučeni gospodine uredniče! Dva sata hoda (put jugozapada) od Stôca je selo *Kruševô*. Selo je u polju, a oko sela je po glavicama do dvadeset ogromnih predh. mogila. U polju je preko četrdeset starobosanskih ploča. Tu su neki stećci slični opisaniem na *Gorici* i na *Nekuku* kod Stôca. Groblje se u *Kruševu* dijeli na troje t. j. *kod crkvine* na dno polja, u *ogradi*, pa na *lužini*. Kako ime kaže kod *crkvine* vide se zidoderine crkve, a tu je (kod crkve) velik krst. — Nije bilo moguće, da se ovi grobovi ponapose opišu i izpitaju, jer su zarašteni gorom, a navlaš na *lužini*, gdje sam se jednako kroz goru

¹ V. Viestnik 1884, str. 62.

uvjerio, da je na njima basorilieva kao na pr. štitová, čeljadi itd. Opazio sam na *lužini* neki *prelaz*, biva vidio sam uz velike stečke i ploče (što svakako spadaju na dobu *narodne samostalnosti*), omanjih krstova i ograđenih grobnica, kako se dandanašnji običavaju po Hercegovini, pa sam zaključio, da se je tu narod kopao do nazad dvijesti godina, a to po pričaju staracâ.

Selo **Boljuni** je daleko četiri sata od Stôca (na jugozapadu), te je poviše Hrasjanskoga blata. Selo je u poljicu. Niže *Stražnice* ukraj sela je živac kamen šir. 0.50 četv. m. Napisan je starom bosančicom, al' ga je gotovo nemoguće pročitati, jer je vrijeme izlizalo slova. — Kod *Boljuna* ukraj puta je velika *nekropola*, da je na daleko take nije, jer sam nabrojio više od *trista stećakâ*, ali se nemogu svi opisati, jer su u sekularnoj dubravi, pa nije lako radi prepletene drače do svakoga doći. Pozna se po ogromnosti hrastová, koji su na više mjesta zavalili stečke, koliko je drevna ova naša dična nekropola, te bi bila ona sama dosta, da se vidi na kojemu su stupnju izobraženosti i jakosti bili stari Slovinci. Svakako počët ću (u koliko mi je moguće) svrh dubrave, te ću opisati glavnije spomenike, a do nade mi je, da će se pročistiti ovo slavno groblje, te će k njemu dohrliti više od jednoga učenjaka, da se nadivi ovim čudnijem gorostasniem spomenicima.

1. Ploča s uresima naokolo i nadpisom, ali se na nju svalio ogromni krst, te se nedadu pročitati nego sljedeća slova u ovomu smjeru:

ПОМОЖИ
А Ц БО Ж Е М Н Г А
А С Н У Е К А М О М А // / /

Čita se: Ac (?) Bože ti ga pomozí Asiće kam ota . . . . .

2. Veliki križ s nadpisom. 3. Ploča porubljena. 4—5. Isto, ali su na njima ruže. 6. Ploča s nadpisom, na njoj je ruža. 7. Križ bez uresa, a kod njega ogromna ploča s uresima. Ovdje mi je opaziti, da se usred groblja vidja ostanaka kresanoga kamenja, a u bližnjoj dubravi (jer je dubrava dolinicom razdijeljena na dvoje) dosta velika razvalina, a uza nju se vide humčići klačoderine. Narod kaže, da je ovdje bila crkva, a i jest prilika, da je obstojala kakva zadužbina, ali davno, jer je sve pusto zaraslo pod velikom goruštinom. 8. Ploča s nadpisom. Slova su dosta izlizana, te je mučno, da se za sada pročita, jer je i u rdjavu položaju. 9. Ploča s liepim štitom, ali žalibože nemože se razgledati, jer je donekle pokrivena gorom. 10. Ploča s nadpisom, ali je zastrta gorom. 11. Ploča. Na njoj je polunjeseć uzgori, a povrh njega zvjezda. 12. Ploča. Izpod nadpisa je čovjek bradat okrenut put desne, te drži kao ogromni disk (kotač). 13. Ploča poput stećka. Na donjemu joj je licu konj, iza njega tréi vepar, pa opet konj put lieve, a na njemu konjik s buzdovanom. 14. Ogromni stećak. Na njemu je štit, a za njim mač. 15. Stećak. Na njemu je križ ovoga oblika $\oplus$ 16. Stećak. Na njemu je križ razgranat (na nogama), a na licu spomenika (sa strane) dvoje čeljadi. 17. Ploča. Na njoj je polunjeseć uz ertarije naokolo. —

U drugoj je strani dubrave: 18. Stećak. Na njemu je polumjesec niz doli. 19. Stećak poput ploče. Na njemu je dug mač. 20. Stećak. Na njemu je ogromni križ ovoga oblika ☩. *Na putu je izpod dubrave kod velikog zdenca Nevoš-bunara:* 21. Stećak. Na njemu su (s nogâ) dva konja, u sriedi je kao vepar, a na zadnjemu konju čovjek. Na gornjoj je strani kolo od sedmero čeljadi. Na glavi spomenika je konj s konjanikom put desne, tako isto put lieve, a u sriedi čeljade mu ide na susret. Na donjoj strani put desne je čovjek, te hvata psa, koji hoće, da ugrize jelena, a jelen na nj nasrće smjelo; za njim su druga dva jelena, pa čovjek put lieve. 22. Ploča. Na njoj je štit, a iza njega mač. 23. Ploča razdijeljena okomite prugom. 24. Ploča. Na njoj je veliki križ kao pod br. 20. 25. Ploča ogromna. Na njoj je štit, a iza njega mač. 26. Veliki stećak na postavku, u vrhu je ravan (s nadpisom). a) S donje mu je strane na lievoj štit razdjeljen popriečno s desne put lieve prugom, a iza njega je mač. Pred štitom je oružan čovjek, te mu je na glavi šip (kao perjanica na kacigi), a za pojasom su mu dva noža, te se uhitio u kolo (put desne) s tri ženske, pa se drže, a u ruci jim po šestoperac. b) Navrh nogû je mač za štitom. S lieve put balčaka dolazi zmija krilatica, a s desne mithička četverožna životinja (glava joj sliči jakrepoj) isto put mača. c) S gornje je strane kolo od pet osoba, a poviše njih konji put desne. d) Povrh glave je dvonogi zmaj (aždaja) zavrčana repa i izplažena jezika, te je okrenut put lieve. Poviše aždaje je put desne kao divokoza zavrčana repa, a izpod nje put desne jednaka mithička životinja, a glavom smjera kao da će se trkati. Ovaj spomenik zaslužuje veliku pažnju radi osobitijeh certarija, koje spadaju na naše najstarije doba, a to se vidi i po nadpisu, koji zaisto zasjeca u *prvo doba bosanske samostalnosti*. — Ova je *nekropola* zlamenita ne samo radi množine, veličine spomenikâ i krasote urešâ (osobito krstovâ), ali joštera (što je veoma kod nas riedko) radi obilnosti nadpišâ, koji su veoma stari, te se u njina opaža malo smješe stare bosančice sa ćirilicom, pa jim se može kazati, da su ćirilski. — Dan danas na *Boljunima* je malo pastirskih i težačkih stanova, a po spomenicima se vidi, da je to bilo (u *samostalno doba*) mjesto veliko i bogato, te dan danas nije tu ni cigle porodice, koja nosi prezime one vlastele, koja je ondje ukopana, pa niti je u mjestu kakvih osobitieh predaja o *spomenutiem spomenicima*. Vidi se, da je, po svoj prilici, *Osmanlija* pogubio i razselio domaću vlastelu, a ono siromašadi ko zna *odkle se naselilo*. Mjesto je osobito sada siromašno i nevoljno, jer u njemu (radi Rasjanskoga blata) osobito ljeti teško mori groznica, pa sam se samo u mjestu uzdržao dva dana; ali, kad obaznam, *da je visoka vlada očistila i uredila onu slavnu nekropolu*, prositi ću dopust u zimsko doba (kad lenja groznica), da se dublje bavim ovim grobljem, po kojemu će (kako se nadam) sinuti sjajna i velika naša prošlost . . . Vaš štovatelj Vid Vuletić-Vukasović.

2. Prozor dne 30 travnja 1884. — Veleučeni gospodine! Pod konac rujna prošle godine pokušao sam kopati na istočnoj strani briega Vitala, te naišao na množinu kostiju, raznih čavala i dapače nadjen je jedan komad bakrena novca iz rimske republike. Jesensko kišovito vrijeme priječilo mi je daljnju radnju, te sam to mjesto ostavio drugom zgodom iztražiti. Pa ovo-

godišnjih uzkrasnih praznika sakupim desetak težaka te podjem na lice mjesta. U to poručim i vlasniku zemljišta, da li je slobodno kopati. Nu gdje je puno braće, tud je malo sreće. Njih su trojica gospodari dotičnog zemljišta, te dok im se neprovede dioba, nedopusti ni jedan.

Da mi težačstvo nedangubi počmem jedno 100 koračaja prama iztoku od onog mjesta, gdje no ste Vi sam prošle godine u dolini kopao. Tud je najprije nadjen željezni mač, koji je vertikalno u zemlji ležao. Uz njega je bila ogromna kamenita ploča, a pod njom nješto izlomljena košća. Druga šta nije se našlo.

Kašnje zatim nadjena je u mnogo komada razlupana velika žara, a u njoj opet komadi od druge manje, te drugog sastava i forme, žarice, čije criepovlje prilazem, te mislim, da bi se iz tih komadića mogla sastaviti podpuna žarica. U sredini tih dvijuh žara nadjena je vertikalno zabodena kao njeka igla. Dalje opet u posebnoj, velikoj, dakako razlupanoj žari, nadjeno je mnogo ugljevlja, a među njim nekakve reč bi bakrene korice. — Njekako na prama koštura nadjena je, na žalost prelomljena, broncana pločica s donje strane željezom obložena, te po svoj prilici odlomak pasa. Jedan veliki, od ravne dvie okrugle broncane ploče načinjeni broš, nadjen je poseb i to vrh glave. Ali nije moguće, da mu je to pravo mjesto bilo. Množina kamenja, kojom je kostur potrpan bio, morala ga je sa pravoga mjesta, naime grudijuh, pomaknuti. Uz njega nadjen je i jedan razpolovljeni kotačić, kojeg sam sa koncem ovezao, da se vidi, kako je originalno stajao.

Medju nizovi od jantara i drugog zrnja nadjen je pod bradom i jedan liepo izradjeni kamenčić u obliku medaljona. Na drugom mjestu medju nizovi opet jedan bronceni medaljon. Uz ovaj medaljon u istom grobu i dugoljasto srcoliki kremen. — Dvie, kako ih samo ja nazivljem, brazlete, nadjene su kraj glave; te opet moram naglasiti, da je pokapanje bilo tako, da su obje ruke postavljene pod glavu, ili onda je ovo nekakov drugi nakit tiela bio.

A ona masivna i prilično težka broncana krugljica sa uškom je uz nizove zrnja nadjena. A možda je i kao puce služila.

Ostali predmeti ne trebaju, mislim, drugoga razjasnenja, jer su nadjeni, kao već do sad opisani predmeti, a nemože im se dati opet popis i stoga, što su radnici mnoge i u mojoj odsutnosti izkapali.

U zadnjem pak listu upraviste na mene upit, kako je nadjena ona od žice savijena ciev, a na obih krajevih ima preokrenutu kapicu. Ja sam upravo onaj čas bio sa g. P. Bonifačićem u polju, i dok se mi vratismo ona je nadjena. Pa buduće je ona nješto novoga bilo, dadasmo joj još u Vitalu šaljivo ime: „pečatnjak“. Onaj radnik, koji ju je izkopao, pripovjeda, da je nješto dalje od glave nadjena, dakle po prilici na ramenu, a moguće je služila kao današnje epaulete.

Ako uztrebate još u čem razjašnjenja, u koliko se sjećao budem, drage ću volje biti na uslugu.

Stim primite i najsrdačniji pozdrav od odanog Vam sluge

Marka Markovića, učitelja.

3. U Orešcu dne 18. studena 1883. — Veleučni gospodine uredniče! Divna je doista naša domovina! Prirodna njena krasota, a osobito plodo-

vitost tla, bijahu od uvijek mékom raznim narodom, da ju osvoje i u njoj se na dulje il kraće vrieme nastane. U njoj iskahu svoj plien divlji narodi, Avari, Mongoli i Turci, nu nju takodjer ukrasivahu prosvjetni Rimljani velebnimi zgradami, utrtimi cestami i inim svojim umjenjem, te se iza toliko vjekova još i sada širom naše domovine nalaze tragovi njihove kulture.

Na 10 kilometara od naše Drave leži mjesto Orešac. Dva reda kuća, što se nižu od zapada prema iztoku, čine tomu mjestancu jedinu ulicu. Za kućami sa svake strane prostrli su se prostrani vrtovi. Izpod vrtova pako sa sjeverne strane teče potok Brežnica kao naravna ograda vrtovom s te strane. Desna obala uzdigla se je za kakovih 10 metara nad potokom, a tad se pruža u nepreglednu ravnicu. Odmah do sela steru se plodna polja. Na istočnoj strani za 1 kilometar od sela vide se kameniti temelji ogromne, sada već sa zemljom sravnjene zgrade. Gospodar polja, na kom se te ruševine nalaze, hćede si ove godine polje od kamenja očistiti i sav kamen pokopati, te ga kući za gradnju odvesti. Težaci, da uzmognu kamen izvaditi, odkopaše nešto malo zemlje oko kamenja sa sjeverne i zapadne strane, a tad se ukazaše kamenite stiene. Poslenici lupahu sjekirami i budaci po stieni u namjeri, da malo po malo sve kamenije razruše; ali ljep (malter) međ kamenjem otvrdnuo je kao kamen i s kamenjem se rek bi srasao, pa tako ne mogoše ništa otrgnuti, te moradoše odustati od svoje nakane. Stiene su te 1 metar debele, te s nutarnje i vanjske strane ljepom još dobro omazane. Stiena na zapadnoj strani je jednaka, dočim ona na sjevernoj ima iza svaka dva metra uz stienu metar široke, a toliko i debele stupove. Odkopani dio zgrade ima od prilike ovaj oblik $c \begin{array}{l} b \ b \\ | \ a \ a \\ a \end{array}$

gdje je a sjeverna stiena, b stupovi, a c zapadna stiena. Sve je ostalo još i sad zemljom pokrito. U ljetu ipak, kad navali sunčana žega, moći je dobro razpoznati, kojim smjerom se stiene pružaju. Jer buduć je nad kamenjem neznatan sloj zemlje, to se trava i žito, koje tuda poraste, s pomankanja vlage posuši. Tako sam ja ove godine mogao razpoznati, da ima stiena takodjer na istočnoj i južnoj strani i da su istočna i zapadna strana bile dužinom zgrade, a sjeverna i južna njenom širinom, te da je zgrada bila do 14 metara široka a 60 metara duga, iz česa se može suditi, da je to bila sbilja velika sgrada. Po mom mnjenju potiče ta zgrada iz rimske dobe, pa je po svoj prilici bila dvorom kojemu rimskomu dostojanstveniku. To moje mnjenje podkriepiljuje ponešto i narod, koj zemljište oko tih ruševina nazivlje: „Dvorina“, što bez dvojbe dolazi od dvora, koj je tuj nekad stajao, a sad mu se samo temelji poznaju. Kad bi se tuj kopalo, našlo bi se sjegurno kakovih znakova, koji bi moje mnjenje potvrdili ili o protivnom dali dokaza, ali meni to nije moguće, jer sâm, službom zapriečen, ne mogu, a bezplatno ne bi se nitko toga prihvatilo, dapače ni gospodar dotičnoga polja ne bi bez odštete dao rovati po svom polju. Da zgrada potiče iz rimske dobe, o tom ja ni najmanje ne dvojim. U istom smjeru, kako ta ruševina leži, tik sela je groblje. Kada se grobovi kopaju, slučajilo se je već nekoliko puta, da su ljudi naišli na kakav zid od kamena il od cigle, pa niesu mogli dublje kopati. Izkopani komadi cigle, žali Bože jako razlupani, odaju veliku rimsku ciglu. Ovakove se cigle nadje u prostoru

2 kilometra od ruševine medju potokom Brežnicom i mjestom Orešcem, a po tom se daje nagadjati, da su se tuda za rimskoga gospodovanja kuće dizale, da je dakle tuj nekoč bila rimska kolonija. S drugih strana od ruševine nikad se dublje ne kopa, zato se nije toga našlo, nu teško, da i tamo ne bi bilo naći dosta cigle i kamenja. Obstanak nekadanje rimske kolonije potvrđuje izkopano cripovlje zemljanoga posudja, a još više rimski novci, koji se u ovom prostoru izkopaju. Ja sam u mom vrtu našao već 9 komada. Neki su već dosta iztrošeni. Glava careva se na njih još razpoznaje, ali nadpis se ne može bez povećala čitati. Kod nekoliko komada je i nadpis dobro sačuvan i ja na njih čitam ime cara Konstantina. Dok nakupim više toga, poslat ću Vam sve najjednoč, ili ako želite, poslat ću Vam naskoro ovo, što imadem. Jesam s odličnim štovanjem Ilija Mikić, pučki učitelj.

Razne viesti.

Српско археолошко друштво. — Početkom tekuće godine ustrojilo se je u predstolnici srbske kraljevine, u Beogradu *srbsko arkeologičko društvo*. Ova vjest kao što nas, veoma će obradovati svakoga rodoljuba, a navlastito one, koji se zanimaje iztraživanjem i proučavanjem starožitnosti jugoslavenskih zemalja. Do nedavna i na ovom polju većom su stranom tudjinci brali plodove po naših krajevih. Da i to prestane prvi se pomolio *Bullettino di archeologia* u Spljetu (g. 1878); za njim naše *hrv. arkeol. društvo* sa svojim *Viestnikom* (g. 1879); a eto nam sada i trećeg druga u kolu *srb. arkeol. društva* sa svojim *Starinarom*. Samo napried.

Старинар, krasno odjeven, već se u prvom broju odlikuje izbranom hranom. Evo mu sadržaja: 1. Приступ. — 2. Откопавање у Костолцу од М. Валтровића. — 3. Српске сврагистичке и хералдичке старине, од арх Н. Дучића. — 4. Споменице о узећу Београда од Турака године 1688, 1717 и 1789 од Хуга Вајферта. — 5. Босански новци нађени у атару села Лисог поља, од М. Валтровића. — 6. Још не прочитан српски новац, од М. Валтровића. — Разне вести, од М. В. — Са 4 фототиписане и 2 литографисане таблице. Ове су веома лепо изведене. Уредник је Старинара врли госп. М. Валтровић, професор на великој школи и чувар народнога музеја.

Успомене бана Петра Зринског и Fr. Frankopana. — Доследник *Slobode* (br. 102 од 5 свибња) јавио је из Беча, да је пригодом премјештаја кости бана Петра Зринског и Франја Frankopana у Новом Мјесту код Беча нађасто у њиховој гробници: једна дугачка крупна копча, један о велик обли златни медаљон и девет сребрних гумба, и да се све то чува код ондјешњег градогосп. начелника. Примјети даље, да на упит, што ће бити с тим ствари, исти му начелник одврати, да се чуди, што се још нико није гледе тога на њега обратио, а „да ће драге волје ствари *загребачкому музеју послати*, ако се одатле тко писмено на њега обрати“. Равнатељство аркеол. одјела нар. зем. музеја незачаси часа обратити се поменутому начелнику (6. свибња), молећи га, да му те драгоцене успомене уступити и послати благоизволи. Одговор се још данас очекује.

✓ **O kovnici Nikola Zrinjskoga u Kostajnici.** — Ravnateljstvo nar. zem. muzeja uslied onih vesti, koje smo u prošlom broju priobćili o Zrinjskoj kovnici u Kostajnici, obratilo se je na slavno poglavarstvo ovoga grada s molbom, neka mu blagoizvoli kazati, nije li se koja predaja o onoj kovnici ondje sačuvala, možda o mjestu, gdje je kovnica bila; i dolazi li na vidik kadkada novac cara Ferdinanda I. navlastito od god. 1530 i 1531 iz onog tla. Poglavarstvo nije našlo za vrijedno, da tomu pozivu odgovori. Jamačno hvalevredno! Možda ga smutilo Zrinjskijevo ime. U usjijuh nekih dan danas i najveće narodne svetinje proklestvom dišu. Tako smo pali.

Predhistorička kamena doba. — Predmeti iz kamena izradjeni da služe kao razno orudje, potiču iz vremena, kadno zemlja bjaše još slabo napučena, te ljudi nepoznavahu ikakove kovine. Toga radi obrete iz onog doba nisu ni česte ni obične, te su veoma važne i zanimive. Kod nas do sada malo se je oko toga nastojalo, da jim se u trag udje; ono što smo do nedavna za tu struku imali u nar. zem. muzeju iz naše zemlje hrvatske, mal ne sve se slučajno našlo uz površje, a sustavno i navlaš kopalno se je jedino do sada u Samotovcu kod Bizovca. Nego uslied svetrainoga nastojanja ravnateljstva nar. muzeja, da se i ova struka sve bolje u onom zavodu razvije, u ovo zadnje doba počeli su ondje dolaziti na dar vele često i takovi predmeti, zaslugom navlastito gg. Dra Josipa Preleca iz Zlatara, Levina Horvata iz Budinščine i Vlad. pl. Halpera iz Zajezde. Liepi broj komada, te dragociene vesti, koje su o njih ovi riedki rodoljubi prilagali uz svoje darovnice¹⁾, uputili su pako isto ravnateljstvo o velikom bogastvu našega Zagorja imenito podžupanije zlatarske na takovih predmetih. Tim uvjereni, a da se to arkeol. blago, u koliko bi pogibelji izvrženo bilo, od propasti spasi na korist narod. muzeja i znanosti, muzealno ravnateljstvo obratilo se je prošlih dana na g. Fr. Stepaneka, vrlig nadzornika pučkih škola za varaždinsku i zlatarsku podžupaniju, moleći ga, neka pozove učitelje zlatarske podžupanije na sakupljenje orudja predhistoričke navlastito kamene dobe. A da se učiteljem u tom poslu olakoti trud, ravnateljstvo pridruži k dopisu kao uputa po jedan istisak za svakoga učitelja od svoje knjižice pod naslovom: *Popis predmeta iz predhistoričke dobe u nar. zem. muzeju, u Zagrebu 1876* sa 4 table, na kojih su nacrtane slike dotičnih predmeta. Gosp. Stepanek, dobro poznat kao gorljiv promicatelj nauke i pravi uzor rodoljuba, ne samo se rado odazva molbi ravnateljstva, dali se i umah prihvati posla, kako iz njegove dopisa, koj ovdje rado i zato izdajemo, da bude primjerom i za druge:

1) Po vjesti g. Lev. Horvata (v. str. 57) seljaci u okolici Turništa rabe kamenito orudje za liek: „ako čovjek, vol ili druga marva boluje, nastrože se malo od toga kamena i baci u vodu, pa se ta voda nekoliko puta prelijeva kroz rupu kamena, i daje napokon piti onomu, koj je boljestan.“ Isto tako radi se dan danas u Kini. Glasoviti J. J. A. Worsae u svom djelu: „Des ages de pierre et de bronze dans l'ancien et le nouveau monde (V. Mémoires de la société royale des antiquaires du nord. Copenhague 1880) donosi, što o tom piše engleski arkeolog John Anderson, ravnatelj muzeja u Kalkuti u „Proceedings of the Soc. of Ant. of Scotland, X. p. 696—8“ naima: „Le Birman, les Shans (Siamois) et les Chinois, sont d'accord à attribuer d'efficaces propriétés médicales aux objets des ages de pierre et de bronze. Quelques-uns de ces derniers sont si appréciés dans le Yunan, qu'on les y vend au poids de l'or. Les cassures récentes, dont ils portent la trace, proviennent de ce que l'on en a détaché des parcelles, pour les pulvériser et les vendre come remèdes, à des prix fabuleux. Les objets des deux ages se portent aussi comme amulettes, qui ont pour but d'écarter la pernicieuse influence des mauvais esprits.“

„Br. 215. Kr. nadzorništvo za pučke škole u Varaždinu.

Slavnomu ravnateljstvu nar. zem. arkeol. muzeja.

Na cienjeni dopis od 3. ožujka t. g. br. 17 čast je podpisanomu kr. nadzorništvu odgovoriti, da je s mjesta želji udovoljeno; pozivnice na dotične učitelje su s darovanimi knjigami razposlane, te će se kr. nadzornik osobno zauzeti, da se što veći uspjeh postigne. Izvješće o nastojanju će sliediti. — U Varaždinu dne 18 travnja 1884.

Kr. škols. nadzornik Fr. Stepanek.“

Čujemo pako, da neki učitelji već rade brižljivo na tom polju, da si je onaj u Zlataru već dva liepa komada pribavio, te da će žetva liepim plodom uroditi. Srećno.

Gradina Mrkoševac zvana. — Gosp. Ivan Devčić, učitelj u Osiku kod Gospića i povjerenik hrv. arkeol. društva i nar. muzeja, poslao nam je nacrt ove gradine i nje opis. Ona leži na vrh briegra sjeverno od Osika. Sva je opasana zidovi, koji su samo mjestimice do zemlje srušeni. U tih zidinah na četiri mjesta pokazuju se otvori u širini od dva metra, možda gradska vrata. Obseg ciele gradine iznosi 450 met., a načina je pacetvorine. Po gradini dižu se kupovi, na način predhist. humaka svi od kamena. G. Devčić dao je kopati u obsegu grada, te je i jedan humak iztražio do dvie stope izpod tla, ali nenadje ništa osim hrbina od opeka i črepovlja. Izvan gradine na južnoj strani vide se tragovi zidina u raznom pravcu i nekoliko humaka iste vrsti; a tik do zidina okrugaljasta kotlina 6 m. duboka i promjerom od 12 met.

Odziv na poziv g. B. — U Spljetskom *Bullettino di archeologia e storia Dalmata* (1884 br. 3, str. 39) g. B., uzamši povod od vijesti, koju smo lanjske godine na str. 123 priobćili, naime da će solinske starine u našem muzeju biti naposeb priredjene kao što su već sisačke i bakarske, zahtjeva, neka Viestnik ili bolje njegov urednik g. Ljubić još sada započne zagovarati, da se ne samo ta sbirka solinska, dali i sve ostale starine našega muzeja našaste u Dalmaciji, povrate u *središnji* muzej u Spljetu, pošto g. B. kani učiniti u tom smislu one korake, koje će mu se pokazati shodne i koristne po oba muzeja.

Nakana g. B., naime da sakupi u Solin, dotično u spljetski do sada mjestni muzej, sve starine, koje su tečajem vremena ondje našaste bile a vani odnesene, krasna je bez dvojbe i plemenita, ali bila bi i onda nemoguća, kad bi mu na razpolaganje stajalo bud i Krežovo blago i Bismarkova oštroumnost. Solinske starine te i dalmatinske razsijane su po celom svjetu, ta i dnevice se bez zaprieke izvažaju, a najveće jih u dalmatinskoj za sada priestolnici, u Beču. Valjalo bi dakako, da se g. B. najprije obrati na svoje gospodare u Beču, i da se ovi prvi veledušno odreku i povrate bud od sada središnjemu muzeju u Spljetu mnogu i mnogu dragocienost solinsku i dalmatinsku, koja osobito sjaje u bečkom muzeja. Istom kad bi mu to srećno za rukom pošlo, mogao bi g. B. iz Cis-L. preći u Trans-L. za dalnje pokušaje.

Gosp. B. kaže izrično, da solinske starine nisu na svojem mjestu u Zagrebu. Nam se pako čini, da jim ne samo shodnije mjesto u Zagrebu nego li n. pr. u Beču, dali i to, da u Zagrebu uprav stoje na pravom mjestu. Muzej Zagrebački nije ni mjestni ni pokrajinski; on je narodni,

t. j. za čitavu hrvatsku zemlju, za sav hrvatski narod; te treba, da u njem budu što bolje moguće zastupani svi krajevi, gdje hrvatski narod stanuje. G. B. bit će bez dvojbe s nami iste misli, da solinsko tlo jest čisto hrvatsko; ondje su bili krunjeni hrvatski vladari, ondje tražimo i njihove grobove. On zna dobro, da je koljevka naše Hrvatske ležala u sadašnjoj Dalmaciji, s čega i sami mletački duždevi i onda, kad su posiedovali samo njeke točke u našem primorju, prišivali su si u naslovu *Dalmatiae et Croatiae dux*. Znati će pako i to, da cio hrvatski narod dan danas smatra Zagreb svojom prijestolnicom.

I ono nam se ne čini pravo rečeno, da su starine više važne, ako se čuvaju na licu mjesta, gdje su našaste. Po nas jedan predmet ma gdje prenesen, kad se za stalno zna, gdje je i kako nadjen, negubi *po znanost* ni najmanje svoje vrijednosti, naročito pako nadpisi. Naravno, da je bolje za mjesto, gdje je našast, da ondje i ostane.

Solinske starine, koje se sada nalaze u nar. muzeju u Zagrebu, potiču iz četiri glavna vriela, naime:

a) Iz preostavih predmeta od sbirke Solitrove. Ova sbirka dosta znamenita po smrti vlasnika ležala je mnogo godina zapušćena u dvorištu njegove kuće u Spljetu, malo koračaja daleko od muzeja. Baštinica, nenašav kupca u mjestu, mnogo je toga uništila, razdala ili po komad stranim putnikom razprodala. Napokon g. 1869 odluči preostavši dio u jedno po što po to izdati. Nadje se tudjinac, tada vojnički lječnik u Spljetu, na to sklon, te joj ponudi 200 for. Ona pohiti k prof. L. Sviloviću za savjet. Svilović dojavu stvar svomu prijatelju muz. ravnatelju u Zagrebu, koj ga on čas ovlasti, da ju za nar. muzej u Zagrebu odkupi. Da je ravnatelj i za časak oklevao, bilo bi od nje sada, što se bjaše malo prije u Zadru uz očigled vlade i građanstva od Pellegrinijeve sbirke dogodilo.

b) Iz nekoliko predmeta sbirke Dra Fr. Lanze Splječanina, što je naša vlada uz svu njegovu prirodoslovnju sbirku nabavila. I za ove znali su dobro čuvari Spljetskoga muzeja kao što i za druge veoma važne solinske starine, koje je isti Lanza odnio sobom u Italiju, i koje se više jamačno u Spljet vratiti neće.

c) Iz predmeta, što si nabrao bio kroz više godina g. Girometta na Solinu. I za ove se u Spljetu znalo svudi; bijaše dapače i ondješnjemu muzeju ponudjena na odkup. Srećno doču ravnatelj nar. muzeja na svom prolazku proš. kolovoza kroz Spljet, da su ti predmeti već spravljeni u sanduke za Italiju. Posjeti on vlasnika, te i ta sbirka bje za nas spasena.

d) Iz predmeta, što je ravnatelj nar. muzeja prigodom svojih putovanja po Dalmaciji sam na Solinu nabavio od ondješnjih stanovnika, koji i danas, čim opaze stranca, nečaje časa doći mu u susret i svakojakimi ga ponudami uznemirivati. I za ove i za druge predmete u Solinu razprodane znao je dobro spljetski muzej, te ili nije za njih mario, ili nije imao čim, da jih odkupi.

Svi dakle predmeti solinski, koji se sada nalaze u narod. muzeju, bili bi već davno za spljetski muzej, te za hrvatski narod izgubljeni, kao što je jamačno propao poveći i bolji dio solinskih starina, da se nije našla u vrieme, i to izvan kruga Spljeta, rodoljubna ruka, koja jih spasila.

Pita se dakle, jeda li je pametno staviti onakav zahtjev na narodni muzej u Zagrebu od strane bud ma kakova muzeja u Spljetu? Eh pobro, i mi bi rado sjeli uz gotov stol!

Dobro je poznato, da je tečajem vremena sjaset starinskih predmeta, i to par ordre de Mufti i često uz slabu ili nikakovu odštetu, odpremljeno bilo iz naše zemlje, navlastito iz Siska i Mitrovice, u bečki i peštanski muzej, dapače da mnogi od tih predmeta zauzimaju ondje prva mjesta. Kako bi nas okrstili u Beču i u Pešti, kad bi smo jim stavili zahtjev (i to dakako većim pravom), koj nam stavlja g. B.? Poslali bi nas u Stanjevac, dotično u Šibenik.

Obavijesti pako, koje je g. B. pokupio od staraca po Solinu o solinskih starinah proizlazećih iz basilike, koja se danas odkapa, posvema su netemeljite. U nar. muzeju u Zagrebu nema ni mrvice potičuće iz onoga zemljišta; predmeti, koji su bili u prvom izkapanju na onom tlu našasti, razprodani su bili žalibože bez znanja narodnoga muzeja.

U što se napokon tiče poziva na g. Ljubića i kao urednika *Viestnika* i kao ravnatelja nar. muzeja, neka zagovara težnje g. B., g. Lj. slabo bi mogao u tom pomoći. Kao urednik *Viestnika* dužnost mu zastupati misli upravljajućega odbora hrv. arkeol. društva, a kao ravnatelj muzeja prva mu i sveta ta, da svimi silami nastoji o napredku povjerena mu zavoda po propisih, koje mu vis. vlada daje, i kojih se on tvrdo držati mora.

Uztuk na smušenjasto zadirkivanje. — U razpravi „*Fossilni sisari Hrvatske, Slavonije i Dalmacije*“ od Dra Drag. Gorjanovića (Krambergera), pisac, spomenuvši njevoja nalazišta fosilnih kosti u našoj zemlji, dodaje: „Ove i njeke druge predmete inih nalazišta čuva ravnatelj arkeol. muzeja g. S. Ljubić među starinama; doista na neshodnu mjestu, usljed čega je svakako naša lijepa zbirka fosilnih kosti donjekle okrnjena, a sve to zato, što tobože oni predmeti rese arkeološki muzej, a vesele mu ravnatelja!“ (V. Rad LXIX. IV.).

Dr. Gorjanović, koj si je tu nedavno lovoriku tražio onamo, gdje se siplju iz rukava na slavu čestitog *Drang nach Osten*; koj još nije u stanju, sam kaže, da se bez pripomoći primakne k poprištu znanosti, već ti se gradi razsuditeljem i to u odori smješnoga šurkala. Na zdravlje mu! Si hoc in viridi, quid in arido? On još nezna ni to, da kostim iz predhist. doba isto tako shodno je mjesto u predhist. sbirki arkeol. muzeja kao što u paleontologičkoj sbirki prirodostovnoga; da su one dapače u predhist. sbirki kadkada od riešive važnosti, pošto više put jedino kosti opredjeluju doba čitavu nalazku; da si po njih ponajbolje predhist. arkeolog stvara sliku domaćeg života u ono doba; da toga radi u svih predhist. sbirkah onodobne kosti u veliko su zastupane; da nema knjižice ili novine, predhist. znanosti posvećene, gdje se o njih temeljito i na dugo nerazlaže itd.¹⁾

U ostalom sve što je te vrsti predmeta došlo, a ponajviše brigom neprirodoslovca Ljubića, u zem. muzej, dok je ovaj zavod pod jednom

1) To nezna, akoprem bi znati morao; a koliko do sada zna u svojoj struki, najbolje nam dokazuju njegovi pervenci na znanstvenom polju, obielodanjeni u *Kroatische Revue* pod naslovom: „Die Karst-Erscheinungen im westlichen Theile des Agramer Gebirges.“ Od njih dosta navesti za glavak: „Nach den gemachten Erörterungen kann die terra rossa entweder a) älter als die Karst-Erscheinungen. b) eben so alt oder auch c) jünger sein“. Jedali moguće i još nješto? Prosit.

upravom bio, sve je prošlo u prirodoslovni odjel. Stopro kad se uprava raztrojila, te odjeli svoju dotaciju naposeb dobili, Ljubić se postarao, da i ovu prazninu u predhist. sbirci svoga odjela iz *vlastite* dotacije po mogućnosti popuni, te je morao navlaš za to putovati u Vukovar i u Županje. Čini se, da bi g. doktor najradije sjedao uz gotov stol, a da si drugi zanj glave i keše razbija. Nego zna on i više. Dočuvši, da u Starom Gradu na Hvaru ima okamenjenih riba, zamoli Ljubića, neka ih čini doći u Zagreb, a da će se on starati za vozni trošak, i odkup. Riba dodju, Gosp. doktor, pregledavši jih. hode, te mirna Bosna.

Ovo nam još dodati. Kosti, koje rese prodhist. sbirku arkeol. odjela, bile bi jamačno odputovale u tudji sviet, da nije bilo Ljubića; kao što je prošlih dana, uz nos g. Gorjanovića, izbjegla u Hanover krasna takova sbirka iz Kutjeva, te će valjda izbjegnuti još jedna dragocjenost te vrsti iz Osieka. A i za ovo, ako i kasno obavješćen, najviše si Ljubić glave razbijao.

Zaključimo. One kosti rese jamačno arkeol. muzej, jer su uprav riedke dragocjenosti, nabavljene iz dotacije arkeol. odjela, te donekle popunjuju njegovu predhist. sbirku, gdje jim pravo mjesto; one isto tako vesele mu ravnatelja, koj se i te kako veseli i uz samu misao, da je te dragocjenosti svojoj zemlji spasio.

Starinski grobovi u Bosni i Hercegovini. — Pod ovim naslovom izdao je dobro poznati nam *M. Hoernes* još jedandut u „*Mittheilungen der anthrop. Gesellschaft in Wien. XIII B. 3. u. 4. H.*“ svoje nazore o onih grobovih. Mi smo već davno svoj sud o tih njegovih črčkarija izrekli, ali nam dužnost upozoriti naše čitatelje na jednu veoma zanimivu razpravu o ovoj zadnjoj radnji Hoernesovoj od gosp. *F. Kadića*, koja je bieli svjet ugledala u br. 8 ovogodišnjeg *Slovinca*. Gosp. Radić veoma vješto i potanko suzbija krive pojmove toga niemca, koj hoće da prosudjuje stvari naše narodne, a nezna ni rieči slavenske, a nepozna je ni sloveca naše prošlosti.

Di Ragusa e de' monumenti che sono in essa. Memorie e studi di Giuseppe Gelcich. — Ovo je bezdvojbena jedna od najboljih monografija do sada izdanih o Dalmaciji i o njezinih gradovih; ovakovu mi bi trebivali za svaki naš grad, pošto mal ne svaki na gradivo obiluje, a tim bi si jamačno pred svjetom lice osvietliti. Pisac predstavlja nam u pregled povjest Dubrovnika, i to ne samo političku nego i za sve one druge struke, koje se tiču života i napredka jednoga grada. On je mnogu prazninu dopunio i tminu razpršio, ali je uzeo i dosta krivoga za suho zlato. O tom ćemo valjda obširnije drugi put. U što se pako tiče opisa umjetničkih spomenika, a to sačinja mal ne glavni dio ove radnje, razložio je potanko gosp. *F. Radić* u ovogodišnjem *Slovincu* br. 11, gdje je veoma vješto iztaknuo nedostatke. Milo nam je, što smo tim otkrili u g. Radića valjana njegovatelja ove struke znanosti, kakova u nas do sada nije bilo. Neke g. Radić ustraje na tom putu, neka sve više okriepi svoj bistri um proučavanjem najboljih spisatelja ote struke i samih spomenika, da si jednom i naš narod steče vješta zastupnika na polju umjetničke znanosti.

Starine naše za nas izgubljene. — Njeki njemac, šumar u Kutjevu, imenom Neuss, dokopa se bog zna kako veoma liepih predhist. kostiju, kako se kaže u Dalju izkopanih, te jih poštom odpremi muzeju u Hanover. U Požegi budu na pošti opazane. Gradski načelnik u smislu postojećih propisa zahtjevaše, neka se te starine uzapte; ali ondješnja pošta uz svu dobru volju njezinoga upravitelja radi njeke minister. naredbe bez sudbenoga naloga privoliti nije mogla. Umoljena je vis. vlada, neka uznastoji, da se te protuslovne naredbe u sklad dovedu, a Neuss globom kazni.

Rušenje starina u bielom Zagrebu. — Pošto u novoj sgradi muzealnoj na Zrinjskom trgu nebjaše mjesta za teže spomenike, ovi su ostati morali van sgrade na prostom tlu. Gradsko poglavarstvo, koje se još g. 1880 obvezalo bjaše, da će jih u red staviti kad i okolostojeći trg, prošlih dana, i neobavjestivši muzealnu upravu, dalo jih je pobaciti u podrum iste sgrade na hrpu, a u tih radnjah ode u komade glava jednog kipa iz Topuskoga!

Andrija Kodrić — od g. 1861 gimnaz. profesor u Osieku, preminu ondje dne 16 prošloga travnja. Bjaše jedan od najrevnijih povjerenika narod. muzeja i hrvat. arkeol. društva. Ne malo starina došlo je u narod. muzej iz njegove ruke ili njegovom brigom. Djaci su ga otcem smatrali. Kao prijatelj u pravom smislu jedva mu bjaše para. U Osieku nije bilo struke u javnom životu, gdje nije blagotvorno djelovao. Osnovao je ondje gradski muzej, s njim je ravnao, te ga i opisao u programih osiečke gimnazije. Pokoj mu plemenitoj duši!

Poziv na znanstveni sastanak. — Ravnatelj nar. arkeol. muzeja prof. S. Ljubić pozvan je od *Association Française pour l'avancement des science*, da sudjeluje na sastanak, koj će to glasovito društvo imati od 1 do 11 rujna t. g. u Blois. — Isto tako pozvan je od *upravljavajućeg odbora šestoga arkeologičkoga sastanka ruških arkeologa u Odesi*, koj će se u tom gradu otvoriti 15/27 dojučešnjeg kolovoza.

Opet prof. L. Leger o našem nar. muzeju i o hrv. arkeol. društvu. — Gosp. L. Leger, profesor na orijentalnoj školi u Parizu, izdao je nedavno znamenito djelo pod naslovom: „*Le Save, le Danube et le Balkan, voyage chez les Slovenes, les Croates, les Serbes et les Bugares*“ Paris 1884 str. 279 u maloj 8-i, u kom opisuje točno i obširno sva četiri jugoslavenska naroda, naime Slovence (str. 1—28), Hrvate (28—87), Srbe (87—147) i Bugare (148—275). Tu mu se desila prilika, da spomene i naš nar. arkeol. muzej, te o njem piše ovako (str. 36): „*Mais une collection qui se recommande surtout à l'attention des visiteurs, c'est est le musée d'archéologie, confié à l'habile direction d'un savant dalmate, M. Sime Ljubich. Les monuments romains (médailles, inscriptions, statues) qu'il renferme ont déjà sollicité plus d'une fois l'attention des spécialistes.*“ Setio se i hrv. arkeol. društva, velec o njem: „*L'académie n'est pas le seul institut scientifique d'Agram. Elle possède quelques années une société archéologique qui compte aujourd'hui plus de trois cents membres et qui publie une revue spéciale (Arkeologički Vjestnik) fort estimée.*“